

Může se dům zbláznit?

Modrý Poťouch nevěděl, kde mají domy uši. Usoudil, že nejspíš někde na chodbě, protože tam se hlasy a kroky rozléhají nejvíc.

„Stůj zdráv!“ pozdravil na chodbě dům číslo 14 a hned spustil: „Stojíš pěkně, ale divím se, že tě baví stát vedle šestnáctky! Tssse... Co je to za dům?! Proti tobě je to mrňous, ale lepší se na tebe, aby vypadal větší. Strč do něj, ať se odsune kousek dál!“

Dům číslo 14 nic. Na chodbě bylo ticho jako o půlnoci.

„Strč do něj, ať odprejskne!“ zašeptal znovu Modrý Poťouch.

Dům se zase ani nepohnul, a tak ho chtěl popíchnout popichovadly. Málem si je však zlomil o tvrdou dlažbu na podlaze. Zkusil polechtat schody svědidlem. Kdyby se začaly ošívát odzdola nahoru, domem by to určitě pohnulo. Jenže štětiny se po prvním schodu smekly a Modrý Poťouch se uhodil do hlavy. Štěstím pro dům číslo 14 bylo, že jsou Poťouchové neviditelní. Jinak by se patrně sesypal smíchy z toho, jak se Modrý Poťouch po drcnutí tvářil

a motal. Takhle se ale zase nestalo vůbec nic. S domem číslo 14 nehnulo Poťouchovo šklebení, žvanění ani jiné snažení.

Naštvaný Modrý Poťouch vyletěl na ulici a hned zahrnul do vedlejšího domu číslo 16.

„Hele, šestnáctko, víš, co nechápu?“ spustil rychle, jako by hořelo. „Jak můžeš stát vedle něko- ho, jako je ten barák napravo?! Ta příšerná čtrnáctka... Myslí si o sobě bůhvíco, dívá se

na tebe spatra, protože je o patro vyšší... Jenže ty jsi jiná kategorie! Máš na rozdíl od něj výtah, tak se vytahuj! Okna máš větší, o jeden komín víc, před vchodem novou rohožku a jemu vržou dveře!“

Dům číslo 16 neřekl nic ani nic neudělal. Stál stejně klidně jako dům číslo 14. Modrý Poťouch zkusil všechny poťouchlosti, které znal, ale na domy to vůbec nezabíralo. Vzteky a rozčarováním zbledl víc, než když se nafoukl pýchou, že stačí na každého.

Zkusil polehtat schody svědídlem.....

„Pane profesore ještě tam Poťouch pořád je?“ byla zvědavá Zuzanka.

„Je, ale už bledne. Ničí ho, že nedokázal ty dva domy rozhádat,“ usmál se spokojeně profesor Jindáček.

„A není cvok?“ zasmála se i Zuzanka. „Nemůže být normální, když si myslí, že se kvůli němu začnou dva domy hádat!“

Pan Jindáček se tomu pousmál. Ale víc smutně než pobaveně. „Máš pravdu – není normální... Ale sama jsi poznala, co s tebou, s maminkou, s tatínkem a všemi ve vašem baráku dokázal udělat. Všichni jste se chovali podle něj!“

Zuzanka uhnula pohledem. Bylo to tak. Omluvit se to ničím nedalo. Poťouch je přinutil, aby se chovali jako cvoci.

„Prosím vás, můžete mi ještě půjčit brýle?“ poprosila tiše.

S úlevou se dívala přes žlutá skla, jak se Modrý Poťouch trhavě rozpadá, jako by se vzteky cupoval na kousíčky, které blednou a mizí.

„Je pryč. Už se tu nikdy neobjeví?“ podívala se na profesora.

„Netuším, kolik má životů,“ protřel si unavené oči starý pán.
„Jisté je jen to, že jedna potouchlost probouzí další.“

„Takže se ze všech kousků, na které se Modrý Potouch rozpadl, narodí jiní?“ vylekala se Zuzanka.

„Nevím, jestli z jeho kousků,“ řekl profesor a zhasl baterku, „ale vsadil bych své brýle na to, že právě teď už se někde nějaký další Potouch narodil.“

Zuzanka se ustrašeně rozhlédla na všechny strany. „To je ale hrůza,“ špitla.

Vrátila profesorovi brýle a chvíli poslouchali ticho, jako by měli potřebu užít si klidu.

Jenže ve druhém patře protějščího domu se otevřelo okno a někdo si pustil nahlas rádio, v dálce kvílela sanitka, Perníkářskou

ulicí projela s rachotem veliká motorka, z věže kostela přiletělo bimbání zvonů, v průchodu do Krátké uličky někdo okřikl psa a ten se rozštěkal...

„Ticho a klid jsou vzácné, i když nestraší,“ pomyslela si Zuzanka. A pak se jí zatajil dech: „Ale třeba straší pořád...!“

Vytahaná hadí podkolenka

V obchodních domech mají spoustu ochranných sprejů. Postříkáte se a komár, ovád nebo klíště si na vás netroufnou. Ale sprej proti Poťouchům se neprodává. Z toho byla Zuzanka nejistá. Kdyby měla zase přinést domů Poťoucha...

„Proč si pořád saháš za krk?“ divila se Jitka, Zuzančina nejlepší kamarádka.

„Asi mě tam něco kouslo,“ vymyslela si pohotově Zuzanka a v tu ránu si nebyla jistá, jestli ji tam něco opravdu nesvědí.

Trochu divná se však nezdála jen Zuzanka Jitce, ale i Jitka Zuzance. Ať začala Zuzanka mluvit o klucích, úkolu z angličtiny nebo o nejnovějším hitu skupiny Daway, vždycky to skončilo Jitčíným vyptáváním, co se dělo v den Zuzančiny narozenin v domě číslo 7. O tom si zase ani trochu nechtěla povídat Zuzanka a Jitku to štválo. V každé větě přibývalo úšklebků a slova prskala jako podrážděná kočka.

„Kde kdo ví, že byl o tvých narozeninách u vás pořádný rachot.“

„Bohužel,“ špitla Zuzanka.

„Neříkej, že jste dělali tak velikou hostinu jen kvůli sousedům z baráku!“ Jitka se začala podivně kroutit a Zuzance se zdálo, že nějak těžce dýchá. „Kolik jsi tam měla hostů?“

„Nikoho jsem nezvala.“

„My nemáme tolik peněz, aby mi naši mohli udělat tak velkou oslavu,“ Jitka rudla, jako by ji každé slovo dusilo. „Ale tebe bych pozvala. Tak ukrknaná nejsem!“

„Nepozvala jsem tě, protože jsem nic dělat nechtěla!“

„Ale udělala jsi!“ přimhouřila Jitka zlostně oči. „Někdo přišel

a vy jste se z toho tak zjančili, že byl barák vzhůru nohama!“

Při těch slovech Zuzance došlo, že nemá cenu zapírat. Možná, že ten, kdo k nim přišel, právě teď Jitku popichuje. Jinak by na ni tak zlostně a umíněně neútočila.

„Dobře – jeden host tam byl. Z něj jsme se všichni zjančili,“ přiznala Zuzanka. „Ale dům nebyl vzhůru nohama. Ten to ustál.“

Jitka vykulila oči, skoro jako když šnek vystrčí růžky, a Zuzanka měla pocit, že jí jedno oko nakukuje do všech kapes a druhé se jí snaží nahlédnout pusou do hlavy. „Kdo to byl? Zním ho?!“

„Asi ne. Ale možná ti právě sedí za krkem,“ řekla Zuzanka starostlivě. „Měla by sis dát ledovou sprchu a krk si pořádně vydrhni!“

Jitka se otočila na patě: „Káčo nafoukaná! Kamarad' si s tamtím, co ho zve na oslavy!“

„Nikoho jsme nezvali. Nechci s ním kamarádit. A nechci, abys s ním kamarádila ani ty!“ volala za Jitkou Zuzanka. „Je to Poťouch!“

„Není to Poťouch,“ zavrtěl hlavou profesor Jindáček.

Zuzanka za ním přiběhla hned, jak se s Jitkou rozešly, a čekali spolu v Krátké uličce, aby se na Jitku podíval žlutými brýlemi, až se bude vracet domů. „Určitě jí sedí za krkem nějaký Poťouch,“ tvrdila.

„Ne, ne. Není to Poťouch,“ opakoval profesor a mžoural přes medově žlutá skla. „Je to Závídka. Podívej,“ podal Zuzance brýle.

Jitčin krk ovíjelo něco, co vypadalo jako stará vytahaná podkolenka s prošlapanou patou. Uzlovalo se to do smyček jako had, bylo to hnusně zelené a roztřepená díra se rozvírala a stahovala. Zuzance z toho pohledu naskočila husí kůže. „Neudusí ji to?“

„Určitě se jí dýchá hůř,“ řekl profesor. „Je to Závídka Hadí. Patří mezi Závistidla Velká a to jsou škrtiči.“

„Propána!“ zděsila se Zuzanka.

„Horší by bylo, kdyby ji napadlo Závistidlo Malé,“ uklidňoval ji profesor.

Zuzanka nechápala, jak může být *malé* závistidlo horší než *velké*. Profesor Jindáček jí vysvětlil, že zatímco Závistidla Velká jsou škrtiči, radí se Závistidla Malá mezi dusiče. Nesvírají krk zvenku, ale dusí zevnitř, a proto jsou to větší potvory než Závistidla Velká. „To je známá věc, že kdo má v sobě závist, dusí se jí...“

„Pane profesore, prosím vás, zbavte ji té příšerné fusekle!“ Zuzanka sepjala ruce jako školník Šonka, když klečel před jejím tatínkem. „Můžete ji zachránit?“

Stařeček váhal s odpovědí. Nerad odmítal prosby, ale tentokrát musel. „Já ji zachránit nedokážu. Neznám ji. A mně nic nezávidí,“ přikryl dlaní Zuzančiny sepjaté ruce.

„Asi závidí mně,“ přiznala Zuzanka. „Proto na mě byla tak protivná. Myslí si, že si potají žiju jako princezna, že k nám chodí bůhvíjaké návštěvy... Začala se tak ale chovat až potom, co u nás byl Modrý Poťouch.“

Profesor si mnul čelo dlaní, jako by chtěl vymazat myšlenky, které mu táhly hlavou.

„Modrý Poťouch zmizel, ale dalo se čekat, že to nebude bez následků,“ povzdechl. „To je pro rozkmořidla typické...“

„Rozkmořidla?! To jsou ještě další strašidla?“ vykulila oči Zuzanka. „Kolik jste jich tu objevil?“

Profesor Jindáček si vzal od Zuzanky brýle. „Opravdu to chceš vědět?“ Bliknul na ni baterkou.

„Zase na mně něco sedí?!“ otrásla se Zuzanka, jako by po ní lezl chlupatý pavouk. „Nebo snad vypadám jako strašidlo já?“

„Ne,“ ujistil ji starý pán. „Jen se dívám, jestli tě netahají za ruce a za nohy Spěchadla.“

„Spěchadla jsou strašidla, která spěchají?“ zeptala se Zuzanka.

„Ne, Spěchadla nutí spěchat nás,“ opravil ji profesor.

„Ale na spěchu přece nic strašného není. Dneska spěchá snad každý.“

Profesor se zamračil: „A to právě není dobré. Kdo jen spěchá, žádný čas nenašetří a žádný čas si ani neužije. Za jedním se žene a tisíc věcí míjí.“

„Já nikam nespíchám,“ ujistila stařečka Zuzanka a posadila se na lavičku. „Chci vědět, jak to s těmi strašidly je. Už kvůli Jitce...“

